

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 1. Prior propositio elucidatur, ac Sanctorum Patrum, illustriumq[ue]
Doctorum manifestis testimonijs corroboratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

SECUNDA PARS
ELUCIDATIONIS, EA, QVÆ AD
propositiones in particulari pertinent, complectens.

CAPVT I.
PRIOR PROPOSITIO ELUCIDATVR,
ac Sanctorum Patrum illustriumque Doctorum
manifestis testimonijs corroboratur.

PRIOR propositio ab aliquibus notata, habetur in lib. 1. qui inscribitur
Subida del Monte Carmelo, cap. 5. in principio, vbi Venerabilis noster IOAN-
NES hæc habet verba.

Summa est anima stultitia, qua posse se ad sublimem vnionis cum Deo statum euola-
re arbitrat, nisi prius appetitum naturalium, vno etiam supernaturalem rerum, secundum
quod proprio amori innixæ sunt, exuat & euacuet.

Circa elucidationem huius propositionis, prius legitimum eius sensum, quem
ipsa mater tacite exprimit, aperte declarabimus; eumque veritati, ac sacrae Theologiæ om-
nino conformem esse ostendemus; deinde, eodem loquendi modo communiter SS.
Patres, ac Doctores Catholicos semper vsos fuisse, pluribus eorum testimonijs ad-
ductis, manifestè demonstrabimus: ex quo aperta relinquetur, nihil in hac propo-
sitione, siue quo ad rem, siue quo ad loquendi modum reperiri, in quo quis rationa-
biliter possit offendere, vel aliquam de illa sinistram suspicionem concipere; quin
potius ex omni capite verissimam, ac fidei Catholicae, Sanctorumque Patrum do-
ctrinæ conformem esse, vtilissimam que, ac sublimem doctrinam ab Ecclesia sem-
per approbatam continere: quem etiam stylum in aliarum propositionum elucida-
tione seruabimus.

§. I.

Pro elucidatione huius propositionis aliqua præ-
notantur.

VT igitur legitimus huius propositionis sensus intelligatur, obseruandū est, pro-
prium hominis amorem posse tripliciter se habere ad charitatem; prout docet
D. Thomas 2. 2. quæst. 19. art. 6. his verbis: *Amor autem sui tripliciter se potest habere ad*
charitatē. vno enim modo contrariatur charitati, secundū quod aliquis in amore proprij boni sineus
constituit, alio modo in charitate includitur, secundū quod homo se propter Deū, & in Deo diligit: ter-
tio modo à charitate quidē distinguitur, sed charitati nō contrariatur, puta cū aliquis diligit se ipsū,
k 2

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

128

secundum rationem proprii boni; ita tamen, quod in hoc proprio bono non constituat finem; sicut etiam. & ad proximum potest esse aliqua alia spiritualis dilectio, propter dilectionem charitatis, qua fundatur in Deo, dum proximus diligitur ratione commoditatis, consanguinitatis, vel alius conditionis humane, qua tamen referibilis sit ad charitatem, &c.

3. Ex his ergo tribus modis certum est, proprium amorem primo illo modo sumptum, esse omnium malorum radicem, de quo loquebatur Paulus cū 2. ad Timotheum 3. dicebat: In nouissimis diebus instabunt tempora periculosa, & erunt homines se ipsos amantes, cupidi, elati, &c. Vbi prædictum proprium amorem pro tot malorum causa assignat; & Christus Dominus Ioan. 12. num. 25. asserit: Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam, super quæ verba D. Aug. tract. 5. in Ioan. ait: Noli amare ne perdas, noli amare in hac vita; ne perdas in æternitate, &c. Vnde D. Thomas 1. 2. q. 77. art. 4. in corpore, inquit: Manifestum est, quod inordinatus amor sui, est causa omnis peccati, & D. Aug. lib. 4. de Civitate Dei c. 7. & c. 14. ibi: Amor sui, qui est causa peccati, est ille qui perducit ad contemptum Dei. Idemque docet ser. 39. de tempore. Quam etiam veritatem tradunt D. Greg. hom. 4. in Ezechiel. S. Basilii in reg. breu. ad interrogationem 24. S. Anselmus super citatum D. Pauli locum, D. Bernard. ser. 7. in Psalmum qui habitat & lib. 4. de considerat. ad Eugenium c. 2. ad illa verba: Ecce nos reliquimus omnia, D. Bonauent. 3. p. breuiloquij cap. 11. Dionysius Richelius lib. de laudibus vitæ solitariæ artic. 6. Aluarez de Paz tom. 2. lib. 2. p. 2. cap. 2. de exterminatione mali, ac tandem idem omnes S. Patres, ac Doctores proclamant. Imò & Philosophi veritatem hanc agnouerunt, & ita Plato lib. 7. de legibus dixit: Nimius in se ipsum amor, omnium peccatorum omnibus est causa, obicitur vitæ amatum qui amat, quapropter qui se amat, cum se magis, quam veritatem honorandam patet, quod iustum, bonum, pulchrum sit malè iudicat. Idemque docuit Plutarchus de officio auditoris, ac Seneca epist. 86. sed in hoc, ut potè omnino certo, immorari non oportet.

4. Deinde certum etiam est, proprium amorem secundo illo modo sumptum, prout scilicet in charitate includitur, secundum quod homo se propter Deum, & in Deo diligit, non solum esse malum, vel imperfectum, aut vnionis cum Deo impeditiuum, sed potius optimum, imò & inclusum in præcepto charitatis, & ab illa procedens; siquidem debet quis se ipsum, & corpus suum ex charitate diligere, ut D. Thomas 2. 2. quæst. 25. art. 4. & 5. & omnes docent, constatque ex præcepto illo Decalogi: Diliges amicum tuum sicut te ipsum, Leuitic. 19. num. 8. In qua veritate, ut potè certissima, & indubitata confirmanda, in memorandum non est.

5. At verò proprius amor, tertio illo modo sumptus, prout scilicet aliquis diligit ipsum, secundum rationem proprii boni, verbi gratia, ratione commoditatis, vel licentius alterius conditionis humane, quamuis in hoc proprio bono vltimum finem non constituat, sed ad charitatem referibile sit; huiusmodi, inquam, amor imperfectus est, pluraque spiritualia damna inuoluit, & causat. De quo proprio amore loquebatur D. Basilii in reg. breui, ad interrogationem 54. dum dicebat: Amas sui ipsum est, qui se ipsum amat priuato, & immodico amore; talem autè se esse quis cognoscat, si qua faciat, in commoditate sui faciat, licet quod fiat, ex mandato fiat, & de illis qui se huiusmodi amore persequuntur, ait Aluarez de Paz loco sup. cit. c. 11. Hi in quadam inquietudine perpetuo versantur, cum dolor à proprijs affectibus excitatus, non finit eos in aliquo loco quiete consistere, &c.

Vale

Vndè hunc imperfectum amorem proprium, debet perfecta charitas excludere, ita vtilis, qui ex charitatis perfectione operatur, nullatenus in se ipso, vel in suis rebus commodum proprium, vel propriam vtilitatem quatumuis licitam quærat, sed præcise se ipsum, & cætera omnia propter Deum, & in Deo diligit, atque ad eò solùm ipsum Deum quærat. Hac enim ratione Apostolus 1. ad Corinth. 13. nu. 5. docet: *Charitas non quærit quæ sua sunt*, quod explicans D. Bernard tract. de diligendo Deo etiam respectum, & intuitum ad vtilitatem, & commodum præmij æterni, à perfecta charitate excludit, dicens: *Non sine præmio diligitur Deus, & si absque præmij intuitu diligendus sit, vacua namque vera charitas esse non potest, nec tamen mercenaria est; quippe non quærit, quæ sua sunt; affectus est, non contractus; verus amor præmium non requirit, sed meretur, &c.* Et in eodem tractatu explicans illud Psalm. 117. *Confitemini Domino quoniam bonus*, inquit: *Qui Domino confitetur, non quia sibi bonus est, sed quia bonus est, diligit Deum propter Deum, & non propter seipsum, &c.* Idemque communiter SS. Patres tradunt; cuius doctrinæ sensus non est, esse illicitum operari propter præmium, & retributionem, vt dicebant aliqui hæretici, quos damnauit Concilium Tridentin. sess. 6. c. 11. can. 31. & Innocent. 3. cuius definitionem refert Directorium Inquisitorum 2. p. q. 9. art. 10. sed sensus est, talem operandi modum, non esse perfectiorem, nec eo, vt in plurimum, vtili illos, qui ad statum perfectorum, & vnionis cum Deo peruenerunt, vt optimè libellus ille spiritalis, qui inscribitur: *Arts seruendi Deo*; cuius Auctor est Frater Ildephonsus de Madrid, pertractat. Charitas ergo perfecta, prout cum hac perfectione operatur, proprium amorem in tertia acceptione sumptum excludere debet; ita vt, non attendat quis in rebus, quæcumque illæ sint, ad eas amandas, aliquid proprii commodi, vel vtilitatis, sed præcise conducentiam ad diuinam gloriam; atque ad eò quæuis alium particularem affectum excludat: ita quo sensu dixit Christus Dominus: *Qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus*, Luc. 14. n. 33. & Matr. 16. n. 24. *Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me*. Et Paulus 1. ad Corinth. 7. n. 29. *Tempus breue est, reliquum est, vt qui habent uxores, tanquam non habentes sint; & qui stent, tanquam non stentes; qui gaudent, tanquam non gaudentes; & qui emunt, tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur, &c.* Vndè meritò D. Augustinus lib. 83. quæstionum quæst. 36. ait: *Augmentum charitatis diminutio cupiditas, perfectio nulla cupiditas*, & Dionysius Richel. lib. de laudibus Vitæ solitariae art. 6. *Minoratio amoru proprii, est charitatis profectus, & incrementum*; idem. que docent omnes Sancti Patres, & Doctores catholici, quorum plura testimonia infra referemus.

F. II.

Ex doctrina tradita propositionis huius legitimus sensus ostenditur.

EX his igitur patet clarus, & legitimus sensus propositionis Venerabilis nostri IO. ANNIS, quam elucidamus: in ea namque statuit, necessarium esse ad perfectionem charitatis, & vnionis cum Deo dimittere appetitum omnium rerum, tam naturalium, quam supernaturalium; non quidem, prout ad gloriam Dei conducere possunt, sed prout ex aliquo particulari comodo, vel vtilitate propria in eis reperta amari

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
.128

possunt, vt verba illa, quæ ipsemet subiunxit: *Secundū quod proprio amori iuncta sunt, carat & euacuet*, euidenter ostendunt; proprius enim amor, in cōmuni loquendi modo in malam, vel imperfectam partē sumi solet; sicuti & odium sui in bonam, iuxta illud Ioan. 12. n. 2. *Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam*, vbi Augustinus tract. 5. in Ioannem inquit: *Noli amare in hac vita, ne perdas in æterna vita.*

Vnde in hac propositione quemuis proprium amorem, in hoc dumtaxat malo, vel imperfecto sensu, atque ad eò secundum primam, & tertiam considerationem ex D. Th. adductam & explicatam, reiiciendum esse ad perfectionem charitatis obtinendam, docet sublimis noster Doctor, non quidem, quia perfecti etiam, postquam ad statum perfectionis deuenere, non possint aliquos actus exercere intuitu præterij, vel alicuius propriæ utilitatis, sicuti exercebat Dauid, dum dicebat: *Inclinau cor meum ad faciendas iustificationes tuas in æternum, propter retributionem*, Pl. 118. n. 112. & S. Mar. nostra THERESIA c. 15. suæ vitæ docet etiam, perfectos aliquando indigere huiusmodi motibus ad rectè operandum, & ad euitanda peccata. Sed quia hic operandi modus propter proprium commodum, aut utilitatem, etiam spiritualem, & supernaturalem, non est omnium perfectissimus; idè hi qui ad perfectionem charitatis, ac visionis cum Deo, qualis in hac vita haberi potest, proximè iam accedunt, eo communiter & vt in plurimum, non vtuntur: *Perfecti namque* (verba sunt D. Th. 2. 2. q. 24. ar. 9. ad 3.) *si in charitate proficiant, sed non est hoc principalis eorum cura, sed iam eorum studium circa hoc maxime versatur, vt Deo inhaerant.*

7.

Hic est igitur legitimus, & manifestus sensus huius propositionis, quem ipsemet eius verba satis aperte declarant, ipseque etiam Extaticus noster Doctor in tribus libris Ascens. Montis Carmeli; specialiter verò l. 3. à c. 16. latè, & sublimiter ostendit plures imperfectiones, ac spiritualia damna, quæ ex hoc proprio amore, circa quæuis bona, tam naturalia, quam supernaturalia oriuntur, mirifice explicans, ac perpendens. Et hunc sensum catholicum, verissimum ac bonæ Theologiæ, scriptioni, & Sanctorum Patrum Doctrinæ omnino conformem esse satis ostendimus: Nunc autè plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia subiungemus, in quibus propositionem hanc, non solum quoad eius legitimum sensum iam explicatum, sed etiam quoad loquendi modum vnanimiter tenent, imò & strictioribus verbis, quàm vnoster IOANNES, prædictam rerum omnium creaturatum, tam naturalium, quàm supernaturalium, proxi ex proprio amore appeti possunt, abdicacionem, appetitumque vacuitatem, suadent, & commendant.

§. III.

Plura Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia ad propositum adducuntur.

8.

IN primis ergo Sanctus Dionysius Areopagita, cap. 1. de Mystica Theologia, sic Timotheum, ad quem scribit, alloquitur: *Tu verò, Timothee charissime, vnica gloria conueniendū spectaculis Mystici exercitacione, & sensus lingue, & intellectuales operationes, & sagacitas*

Et intelligibilia, Et quae non sunt, Et quae sunt omnia, Et ut illi iungaris, qui super omnem substantiam, omnemque scientiam est, ignora pro viribus te ipsum intende. Enim verò abs te ipso, atque ab omnibus liberè & absolutè, ac purè excedendo, ad super substantialem divine caliginis radium, sublatus omnibus & absolutus ex omnibus euolabis, ubi verba illa: Linque quae non sunt, & quae sunt omnia, nec non & illa: Sublatus omnibus, & absolutus ex omnibus, ponderanda, & cum istis, quae in hac propositione Extatici Doctoris nostri habentur, conferenda sunt.

Deinde D. August. lib. 1. de doctrina Christiana cap. 22. explicans illa verba Matt. 22. Dilige Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, sic inquit: Deum ex toto corde diligere, praecepere est, ut omnes cogitationes tuas, ex tota anima, ut omnem vitam tuam, ex tota mente tua, ut omnem intellectum tuum in illum conferas, à quo habes ea, quae confers; nullam ergo vita nostra partem relinquit, quae vacare debeat, & quasi locum dare, ut alia re velut frui, sed quidquid aliud diligendum venerit in animum, illuc rapiatur quo totus dilectionis impetus currit, tunc enim est optimus homo, cum tota vita sua pergit in incommutabile bonum, &c. Vbi verba illa: Ut alia re velut frui, nec non & illa, quidquid aliud diligendum venerit, ad propositum perpendenda sunt.

Præterea D. Hieronymus epist. 1. ad Heliodorum sic inquit: Perfectus servus Christi nihil præter Christum habet, aut si quid præter Christum habet, perfectus non est, &c. Quo nihil strictius dici potuit.

Eandem etiam doctrinam, & locutionem habet Div. Bernardus in tractatu de diligendo Deo, his verbis: Quomodo stilla aqua multo vino infusa deficere à se tota videtur, dum & saporem vini induit, & colorem; & quomodo ferrum ignitum, & candens igni simillimum sit, pristinae propriaeque formae exutum; & quomodo solis luce perfusus aër in eandem transformatur luminis claritatem, adeo ut non tam illuminatus, quam lumen ipsum esse videatur; sic omnem in sanctis humanam affectionem quodam ineffabili modo, necesse erit à semetipsa liquefcere, atque in Dei penitus transfundi voluntatem: Alioqui quomodo omnia in omnibus erit, si in homine de homine quidquam supererit? Et Paulus superius dixerat: Quoniam Scriptura loquitur, Deum omnia fecisse propter semetipsum, erit profecto, ut factura se se quandoque conformet, & concordet auctori; oportet proinde in eundem nos affectum quandoque transire, ut quomodo Deus omnia esse voluit propter semetipsum, sic nos quoque, nec nos ipsos, nec aliud aliquid fuisse, vel velimus, nisi aequè propter ipsum ob solam videlicet ipsius voluntatem, non nostram voluptatem. Opera, & defacata intentio voluntatis, eò certe defacior, & purior, quo mea de proprio nihil illam admixtum relinquitur; eo suavior, & dulcior, quo totum divinum est, quod sentitur, sic affici, deificari est. Quibus in verbis strictissimam rerum omnium quarumcumque, quatenus ex proprio amore etiam licito appeti possunt, renunciationem, & abdicationem, in his qui perfecta charitate Deum prosequuntur D. Bernardus statuit.

Bernardo adiungendus est Gilbertus Abbas valde illi in spiritu similis, qui in sermone 1. super Cant. eorum, quae ad complementum sermonum D. Bernardi scripsit, explicans illa verba Cant. 3. Per noctem quasiis quem diligit anima mea, sic loquitur, sicut in lectulo, sancte quietis accipis otium, sic oblivionem quandam intellige. In vmbra rerum visibilium oblivionem aliquam accipe, in nocte omnimodam. Dilectio ipsa hanc noctem inducit, quae reliqua omnia, nec respicit, nec notare putat, cum ad illum quem diligit intenta suspirat, &c.

Inlu-

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

12.

Insuper D. Thomas 2. 2. quæst. 13. ar. 6. in corp. excellētiā charitatis explicans inquit: *Charitas attingit ipsum Deum ut in ipso sistat. nō ut ex eo aliquid nobis proveniat. &c.* Quæ vltima verba doctrinam nostræ propositionis expresse continent, & q. 24. art. 8. perfectionem charitatis, ad quam potest quis in hac vita pervenire, declarans sic habet: *Alio modo contingit, aliquem diligere Deum: quantum potest, ut scilicet homo studium suum deponet ad vacandum Deo, & rebus divinis prætermittis alijs, nisi quantum necessitas præsentis vite requirit: & ista est perfectio charitatis, quæ est possibilis in via, non tamen est communis omnibus habentibus charitatem &c.* Ecce qualiter omnia, præter Deum, à viris perfectis prætermittenda esse docet, & q. 180. ar. 6. ad 2. explicans quænam requirantur in anima ad hoc, ut perveniat ad perfectam Dei contemplationem, quam (iuxta D. Dionysij c. 4. de divinis nominibus phrasim) vocat circulare, sic ait: *Exigitur, quod duplex eius diversitas amoveatur. Primum quidem illa, quæ est ex diversitate exteriorum rerum, prout scilicet requirit exteriora: Secundum autem, eam, quæ est per discursum rationis: & hoc contingit, secundum quod omnes operationes animæ reducuntur ad simplicem contemplationem intelligibilis veritatis. Et cum istis duobus præmissis, tertio ponitur uniformitas conformis Angelis, secundum quod, prætermittis omnibus, in sola Dei contemplatione persistit, &c.* Vbi verba illa: *prætermittis omnibus*, ad propositum perpendenda sunt.

13.

Accedit D. Bonavent. serm. 2. de luminaribus Ecclesiæ inquit: *Hæc contemplatio iuuatur industria, ut separetur homo ab omni eo quod Deus non est, etiam à seipso &c.* Quid sit istius? Nec minus stricta est alia eiusdem S. Doctoris locutio lib. 1. de profectu Religiosorum ubi sic habet: *Perfectio memoria est, ita hominem in Deum esse absorptum, ut etiam sui ipsius, & omnium quæ sunt, obliuiscatur, & in solo Deo, absque omni strepitu volubilium cogitationum, & imaginationum suaviter quiescat, &c.*

14.

Nec minus strictè id ipsum docuit Albertus Magnus in lib. de adherendo Deo, sæpè specialiter verò cap. 2. in hunc modum: *Qui in alem statum aggredi desiderat, & latet, opus est omnino, ut velut clausis oculis, & sensibus de nullo se penitus implicet, ac pertinet, solutus sit, & curet, sed cuncta, tanquam impertinentia, & perniciofa funditus excutiat &c.* Et cap. 1. & 8. hæc notabilia verba subiungit: *Deus namque anima sic debet esse cum Deo unita, & suam voluntatem divina voluntati tam conformem habere, & facere, quod se cum nulla creatura occupet, seu adhareat, sicut dum non erat creata, ac si nihil sit, præter solum Deum, & ipsam animam &c.* Qua locutione nihil strictius dici potuit.

15.

Strictissima est etiam ad hoc propositum doctrina, & loquutio sublimis illius Doctoris Mystici Ioannis Thauleri qui serm. in dom. 25. post Trinitatē sic inquit: *Et nec pro se ipso, vel sui causa vero amator in spirituali interna dulcedine voluptatem, aut oblectationem querere licet, tamen si imperfectis, ac incipientibus Christi servis hoc videatur esse permittendum, perfectis verò minime, puro namque amori nulla ratione conceditur, ut consolationem, dulcedinem, saporem, deuotionem sensibilem, ac in cunctis exercitijs spiritualibus prosperum successum propter seipsum querat; id enim magis esset donis Dei, quam ipsi Deo confidere, &c.* Et paucis deinceps iectis subiungit: *Purus amor, nec in æternis sese bonis querere debet, puta, ut magnam copiam cælis gloriam, honorem, mercedem pro bonis suis actibus consequi, quæ sanè, & si qua sunt, etiam di, propter se dumtaxat expectare, vel querere, nec perfecta virtutis, nec puri amoris est, nec quæquam ad verè purum amorem attinet, siue is, (scilicet Deus) dare cælestia regna, seu deorum suæ seruare, sine damnare velit, &c.* Et Dominica infra octauam Epiphaniæ, omnia namque

vires animæ, vt intellectus, memoria, voluntas, ratio, cunctæq; operationes illarum cum sint multa, & multiplicia, ipsum quoq; hominē multiplicē efficiunt, distribuunt; omnis igitur sensualitas, cuncta imaginis; & quidquid hoc est, in quo nos ipsos querimus, nos ipsos intendimus, nos ipsos inuenimus, relinquenda penitus sunt, & abdicanda, &c. Similia habet serm. 4. de Natiuitate, Dom. serm. 2. post Trinit. per totum.

Consonat, tam in doctrina, quā in locutione celeberrimus ille Doctor Mysticus D. Ioan. Rusbroch. in ope de vera contemplatione c. 37. Qui Deo seruiunt non ex charitate, sed solum propter seipsum, & propter priuatum suum lucrum, ac commodam, tales vocantur mercenarij: quisquis autem Deo seruit, aliquam ob causam, quæ Deus non sit, si non amat Deum, qui autē Deum amat, ipso contentus est, neq; quidquam prætereā appetit; qui verò Deo, lucri & comodi sui causa, seruit, utique non diligit Deum, vera enim charitas non querit, quæ sua sunt, &c.

Eandem etiā habet doctrinā Caietan. super Ep. ad Phil. 2. n. 21. circa illa verba: Oēs enim querunt, quæ sua sunt, &c. sic enim inquit, Per hæc verba penuria apud Paulū persecutorum discipulorū insinuat, nam particula hæc, vt ratio præcedentis afferitur, vt testatur cōmunitio, enim, dicendo omnes enim, nec dicit amant, sed querunt; Nec intelligas significari amorem præferentiæ proprie ipsi, quæ Iesu Christi, huiusmodi enim amor esset peccatum mortale. sed amorem querentem in rebus a Iesu Christi, huiusmodi siquidem studium, est studium imperfectorum, &c.

Consentit in doctrina, & locutione huius propositionis Tho. de Kempis de imitatione Christi l. 3. c. 31. inquit: Oportet igitur omnē pertransire creaturam, & sensum perfectē deserere, ac in excessu mentis stare, & videre te omnium conditorē, cum creaturis nihil simile habere, & nisi quæ omnibus creaturis fuerit coæditus, non poterit libere intendere diuinū. Ideo enim pauci inueniuntur contemplatiui, quia pauci sciunt, se a peritis & creaturis ad plenum sequestrare. Et c. 32. eiusdem libri ait. Tene breue, & consummatum verbum: Dimitte omnia, & inuenies omnia, relinque cupidinem, & reperies requiē. Hoc mente pertracta, cū impleueris, intelliges omnia;

Strictissimis etiam, & valde notari dignis verbis veritatē hanc stabiliiuit sapientissimus ille, ac piissimus Archiepisc. Bracharensis, Frat. Bartholomæus à Martyribus, in 2. par. sui compendij spiritualis, c. 10. vbi de peccatis viris sermonem instituens, sic loquitur: Nihil intentione mentis, & amore prosequuntur nisi Deum, interius erga ipsum iugiter occupantur; Deo ita adherent, vt vidētes sint velut cæci, auāientes surdi existant, loquentes quasi muti permanent, hi cœlestem, & angelicam vitam in terris viuunt, & terrestres Angeli iure dici poterunt, &c. Statimque media ad hunc statum perueniendi assignans, subdit: Igitur athleta Christi, si velis ad hunc salutis portum appellere, sequentia totius animi viribus obseruare cōtendit: nihil tenaci corde possidens, nulli creaturæ mente inhæreas, nullius viri quātumvis sancti amicitiam, & familiaritatem humanitas expetas, nam non solum, quæ mala sunt, sed etiam bonæ huius sapientia efficiunt, si inordinatē diliguntur, vel queruntur; nam lamina aurea oculis obiecta non minus quam lamina ferrea impeditur visum: Priuatum amorem ex toto corde extirpato, & propriam voluntatem deponens, Deo te ipsum tradis, & te in ipsum perfectē transfundis: Nunquam ore, vel corde, habita tui ipsius, & proprii commouit ratione, diuis, hoc volo hoc nolo, hoc eligo, illud respicio, nec vnquam aliquid tunc quaras, sed omni prorsus proprietate reiecta spolia te ipso, & tibi, ac omnibus huius mundi rebus ita moriaris, ac si nunquam viueres, aut omnino mortuus esses, in omnibus honorem Dei quarito, & id emittor, vt eius voluntas in omnibus impleatur, &c.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

128

Testimonijs S. M. nostræ THERESIÆ huius pro-
positionis elucidatio absolvitur.

20. Tandem, ut plura alia testimonia, prolixitatis evitandæ gratia, omittamus, cor-
nidem huic capiti apponere placuit testimonijs sanctissimæ Mar. nostræ THE-
RESIÆ: ipsa namque sæpissimè hanc rerum omnium creatarum abdicatorem,
tanquam necessariam ad perfectionem assequendam, suadet; specialiter vero c. 8. v. 2.
perfectionis sic loquitur. *Iam de abnegatione, quæ habere nos oportet, etiã nonnihil dicam, quia
ea namque omnia facta sunt, siquidem perfectè, & prout oportet, fiat. In hac inquam sita sunt omnia,
cum enim cum solo Creatore disticiamur, & deliciamur, omnia vero creata negligimus, ita nobis
Mauritius ipse infundit virtutes &c. Et statim subiungit: *Anno parvum esse putatio bonum, ca-
risima hocce bonum procurare, nos inquam totas, non autem in partes & frustra divisas illi tradere,
cum in eo (vri iam dixi) omnia bona inveniuntur. Ad quam omnino integrâ rerum omni-
tam naturalium, quàm supernaturalium, præter ipsum Deum, abdicatorem, THE-
RESIAM nostram Dei gratia pervenire, inter maxima Dei beneficia sibi collata, ip-
samet numeravit in quadam relatione sui spiritualis profectus, quam suo confessor
scripsit. quamque Reverendis, Episcopus Titafonensis Frater Didacus de Yepes, p.
sua vitæ in fine refert, vbi habet hæc notanda verba, *Hoc quam optime novit Dominus, quod
ipsa in gravissimam cæcitatem incidit, quod nec honor, nec vita, nec gloria, nec bonum aliquod, in
corpore nec in anima sit quod me retineat, & quod nec velim, nec desiderem, nec aliud creandum
quarum, præter gloriam eius, &c. Quæ etiam de causa ipsamet ca. 39. (sua vitæ, sic de se
ipsa testatur. Verba autè quæ eisdem dicere & quidem verissime (prout mihi quidem videtur)
soleo sunt hæc: Quid de me ipsa sollicita sum, præterquam de te Domine:***

21. Eandem veritatem, & locutionem circa rerum omnium creatarum abdicatio-
nem, ac negationem plures alij SS. Patres, ac Doctores tradunt: de quo videri potest
liber, qui inscribitur. *Ascensus montis Sion*, jornada 3. c. 1. & 8. Antonius Sueret. in opere
vitæ æternæ c. 11. & 16. Dionys. Richellus lib. de laudibus vitæ solitariae. c. 6. An-
tom. 2. de imitat. Christi tract. 4. c. 2. Albaroz de Paz, to. 2. lib. 2. p. 3. de mortificatione
hominis interioris per multa capita, specialiter vero c. 2. Fonseca in tra. de amore Dei
c. 9. Alphons. Rodrig. tract. de mortific. per multa capita, Suar. to. 2. de Relig. c. 12.
19. N. Didacus à Ies v. in annotationibus ad libros Venerab. N. Thom. à Ies v. in tra.
de orat. c. 9. noster Venerab. Ioan. à Ies v. Maria, lib. de prudentia Iustorum p. 3. c. 1.
noster Ildephonfus à Ies v. Maria, in lib. de periculis & remedijs perfectionis, & paucis religio-
par. 2. disc. 2. §. 9. & alij plures.

22. Ex quibus omnib. manifestè cõstat, quod cõ propositio hæc Mystici N. Docteri
non solû quoad rem, sed etiã quoad loquendi modum, habeatur cõmuniter apud Ec-
clesiæ Patres, & Doct. Catholicos, non potest, siue quoad r. siue quoad loquendi mo-
dum rationabiliter reprobari, aut suspecta haberi, nisi pars modo reproberetur, aut sus-
pecta habeatur doctrina, & locutio omnium Ecclesiæ Patrum, & Doct. in Ca-
tholica Ecclesia recepta, & approbata, valde; cõmendatæ nec ullus hæreticorû error
potest in prædicta propositione patrociniû quærere, nisi etiã eodè modo in cõmentis
SS. Patrum, & Doct. Illustriû doctrina illud quærat, quam notam nemo, nisi valde
temere, & cum magna earum omnium iniuria, illis apponere poterit.